

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **T. N.**, proti žalovanému: **Úřad vlády České republiky**, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 4, Praha 1, zastoupený doc. JUDr. Tomášem Grívnou, Ph.D., advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 343/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2013, č. j. 11 A 163/2012 – 64, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 12. 2013, č. j. 11 A 163/2012 – 64, zrušil rozhodnutí vedoucího Úřadu vlády České republiky (dále jen „stěžovatel“) ze dne 21. 8. 2012, č. j. 10948/2012 – OSV, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutí Úřadu vlády České republiky ze dne 2. 7. 2012, č. j. 7159/2012 – OSV, o částečném odmítnutí poskytnout informace týkající se sdělení platových poměrů odmítl s poukazem na ust. § 8b zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Tímto rozsudkem městský soud také zrušil správní rozhodnutí I. stupně a nařídil stěžovateli, aby do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl účastníku řízení informaci o platových poměrech (plat, příplatky, odměny a podobně) J. N., V. B., M. Š., L. P. aj. V. za období leden až prosinec 2011.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížností z důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s odůvodněním, že splněním povinností stanovených napadeným rozsudkem, tedy poskytnutím informací o platových poměrech, dojde k protiústavnímu a nezákonnému zásahu do práva na ochranu soukromí konkrétních zaměstnanců stěžovatele. Tento zásah již nebude možné v budoucnu nijak zvrátit. Výkon napadeného rozsudku bude mít rovněž za následek, že rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti se stane zbytečné, neboť již dojde k plnému uspokojení účastníka řízení. Stěžovatel má za to, že pro přiznání odkladného účinku jsou splněny všechny zákonné podmínky uvedené v ust. § 73 s. ř. s.

Účastník řízení vyjádřil nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Poukázal na to, že rozsudek městského soudu se stal vykonatelným dne 3. 2. 2014 a stěžovatel jej začal vykonávat, neboť účastníku řízení uhradil náhradu nákladů řízení. Dále má účastník řízení

za to, že pro přiznání odkladného účinku nejsou splněny podmínky stanovené v ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. Zveřejněním platových poměrů pěti vedoucích zaměstnanců stěžovatele nedojde ke vzniku nenahraditelné škody.

Podle ust. § 107 věta před středníkem s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Tento institut představuje dočasnou procesní ochranu stěžovatele před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro mimořádné a ojedinělé případy, a to jen na základě návrhu stěžovatele. Je to přitom právě stěžovatel, na kom vázne břemeno tvrzení i důkazní stran osvědčení výjimečnosti jeho situace oproti ostatním stěžovatelům ve stejné pozici. Stěžovatel tedy musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit a jednak i náležitě doložit.

I správní orgán může navrhnout, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce je-li stěžovatelem. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, uvedl, že zruší-li krajský soud správní rozhodnutí, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, takže zrušené správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná správní rozhodnutí o téže věci. Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit právě pomocí přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že obdobný nežádoucí stav hrozí i v posuzované věci. Zohlednil přitom i specifika soudního rozhodování v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. S ohledem na ust. § 16 odst. 4 citovaného zákona soud shledá-li žalobu důvodnou, uloží povinnému subjektu povinnost poskytnout požadované informace. Napadeným rozsudkem městského soudu byla stěžovateli uložena povinnost poskytnout účastníku řízení požadované informace ve stanovené lhůtě. V důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by pak stěžovatel byl povinen požadované informace poskytnout bez ohledu na to, jak následně Nejvyšší správní soud rozhodne o kasační stížnosti. Rozhodnutí o kasační stížnosti by se tak stalo fakticky bezpředmětné, neboť jakýkoli výsledek řízení by již nic nezměnil na tom, že požadované informace by účastník řízení již měl k dispozici. Tento stav by se v případě, kdy by Nejvyšší správní soud shledal, že je požadavek městského soudu na poskytnutí informací v rozporu se zákonem, nedal jakkoli odčinit. Za takové situace by stěžovatel neměl fakticky možnost se proti rozhodnutí krajského soudu bránit a rozhodování o důvodnosti kasační stížnosti by bylo

pokračování

ryze akademické (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2013, č. j. 2 As 66/2013 - 20).

Nejvyšší správní soud připouští, že na straně účastníka řízení vznikne přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti určitá újma spočívající v tom, že bude muset vyčkat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Tato újma má však jen dočasný charakter do doby, než bude rozhodnuto, zda je poskytnutí požadovaných informací v souladu se zákonem. Nebude-li kasační stížnost důvodná, bude muset stěžovatel požadované informace poskytnout. Účastníku řízení proto nevznikne větší újma než stěžovateli, který by byl nucen plnit na základě rozsudku městského soudu, který byl shledán nezákonným. Nepřiznáním odkladného účinku v případě úspěšnosti kasační stížnosti přitom může vzniknout újma stěžovateli, resp. osobám, jichž se požadované informace týkají. Přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s veřejným zájmem, jehož dotčení není Nejvyššímu správnímu soudu jakkoli zřejmé.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. února 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu